

Adembenemende chaos is het hoogtepunt van Oerol

RAJKO DISSELDORP

TERSCHELLING

Het laatste weekend van theaterfestival Oerol op Terschelling is aangebroken. De opvallendste voorstelling was misschien wel Voyager One van muziektheatercollectief Touki Delphine.

Wie op theaterfestival Oerol is, weet: je ontkomt niet aan praten over de voorstellingen. Wanneer je andere bezoekers tegenkomt in een van wachtrijen, in de supermarkt of op een terras. Je deelt zowel positieve als negatieve ervaringen vanzelfsprekend met elkaar.

Zo ging ook Voyager One van muziektheatercollectief Touki Delphine geregeld over de tong. Niet eens zozeer vanwege het verhaal of omdat bezoekers zo geraakt waren, maar voornamelijk vanwege de anderhalf uur aan totale chaos, iets dat je moest beleven.

Waar gaat het over?

Het moet gezegd: hoogstwaarschijnlijk is Voyager One de opvallendste voorstelling van deze editie van Oerol. Waar het over gaat? Dat is moeilijk te zeggen. Wat het verhaal precies is? Geen idee. Maar dat het adembenemend is, dat is zeker. Vooral vanwege acteur en danser Arend Pinoy (37), die de eerste twintig minuten stilstaat op het podium. In een legging en een shirt met glitters, een kroon op het hoofd. Allemaal van goud. Als hij zich in een vijf minuten durende solo aan de meest gekke dansjes waagt, over de grond kruipt, rolt en vuur spuwt, lijkt hij langzaamaan toch echt te ontsporen, alsof hij de waanzin van het leven toont.

Misschien gaat de voorstelling over de tekortkomingen van de mens of hoe we onszelf verhouden tot de ander. Na heel veel absurdistische scènes speelt aan het eind één acteur op een keyboard, een ander zingt opera, achterin het toneel stopt iemand de slang van een loeiende stofzuiger in zijn mond, weer een ander ligt op de grond en Pinoy rent ondertussen in paniek rondjes in Nederlandse klederdracht, inclusief klompen.

Wanneer hij vervolgens een mes in zijn klomp steekt, schreeuwt hij het uit, liggend op de grond. En zo lijken we met z'n allen ten onder te gaan.

Talent ontdekken

Een andere opvallende voorstelling is De blackout van '77 van Orkater. In 1977 zit New York een uur zonder stroom. De jonge zwarte Amina trekt zich in dat uur terug. Ze ontdekt dat ze schrijfster is, dat ze talent heeft. In deze voorstelling is bijna elke overgang origineel, alles is van een hoog muzikaal niveau, inclusief zinnen die hun effect niet missen: 'Neem de bus. Het zal stil zijn buiten. Neem het leven, het is van jou.'

De spelers spreken het publiek aan als 'Amina'. Zo leren we via de woorden van anderen een meisje kennen dat opgroeit in een wereld van haat en racisme, dat het schrijven ontdekt als redmiddel om het leven aan te kunnen.

De voorstelling eindigt met Amina's woorden over hoe zij zich voelt als zwarte vrouw in het contact met de ander. "Ik voel me onwerkelijk, over mijn toeren, dat het breekt. Geen lichaam, maar eenzaamheid die het gevoel uitzet. Het is vooral die constante penetrante blik van mezelf tegenover de ander."

Hossen in de feesttent

Vaste prik in de afgelopen week waren de muzikale optredens op festivalterrein Westerkeyn. Met als hoogtepunten rapper Kraantje Pappie, die alles uit de kast haalde - bij zo'n beetje elk nummer ging confetti de lucht in - om er een 'feesttent' van te maken. Dat lukte zeker.

Des te grappiger was het toen Jett Rebel twee dagen later op hetzelfde podium stond en zijn volgende nummer aankondigde met de woorden: "Hebben we zin om een beetje te hossen?" Ja, hoor: het Oerolpubliek had zin om te hossen.